

Meditasjon 14. april 2017

Langfredag

Kapellan Elisabeth Lund

Tekst: Lukas 22, 39-23,46

Noen ganger er det lett å gå. Gjennom livet. Etter Jesus.

Disiplene fulgte tett etter Jesus i tre år før den siste påska i Jerusalem. Da gikk de gjennom jublende folkemasser på Palmesøndag og fikk komme helt nær Jesus på Skjærtorsdag.

De ble båret inn i en nærhet som de nok trodde ville vare for bestandig.

Men noen ganger snur livet fortere enn vi tror er mulig.

Jesus gikk ut fra påskemåltidet, ut i natten.

Han gikk mot Oljeberget og Getsemane, og disiplene fulgte ham.

Det er ikke like lett å gå i mørket, ikke like lett å følge etter.

Vi må føle oss mer fram, kjenne etter om vi kan klare å gå videre.

Så sliter Jesus seg vekk fra disiplene og faller på kne,
alene i bønn og dødsangst.

Han svetter blod,

mens disiplene sovner.

De får ikke med seg hva som skjer, bare et steinkast unna.

Noen ganger er vi blinde for andres smerte. Vi kan ikke, eller vil ikke, se.

Det koster å gå videre, å gå nærmere.

Noen ganger er det tungt å gå. Gjennom livet. Etter Jesus.

Men av og til er det sånn at vi ikke kan velge noe annet.

Av og til er smerten og lidelsen det som er livet vårt.

Vi må stå i det.

Jesus gikk hele veien inn i lidelsen.

I dag er taushetens dag. Den mest stille dagen i den stille uken.

For i den dypeste sorgen, blir ordene få.

Det koster å gå inn i denne dagen.

Våger vi, orker vi, å ta inn over oss sorgen?

Sorg over det som ikke ble som vi hadde håpet,

sorg over alle tap, over de vi har mistet.

Sorg over synden i livet vårt, over alt det vi gjør som handler om det motsatte av kjærlighet. Sorg over alle som lider i verden.

Våger vi å gå inn i det mørket?

Kanskje bare tanken gjør at vi kjenner hvordan mørket tar tak i oss.

Kanskje vi er redde for at mørket skal fylle alt, at det skal vinne.

Noen ganger er det tungt å gå. Gjennom livet. Etter Jesus.

Om vi våger å gå inn i mørket, eller om vi ikke kan velge noe annet, kan vi vite at vi ikke er alene på veien.

Jesus går sammen med oss. Han har valgt å gå lidelsens vei for vår skyld.

Og alle som vandrer i mørket kan for alltid få tro at det finnes lys.

I dag er det mørkt, men vi kan få knele her ved korset. Vi kan få gråte over alt som er ødelagt i livene våre, over alle håp som er knust og de splintrede drømmene våre.

Der kreves det ikke noe av oss.

Vi kan tenne et lys.

Et blafrende lite håp om at det er en vei fra mørke til lys, fra død til liv.

Også i våre liv.

Amen